

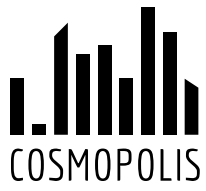
OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

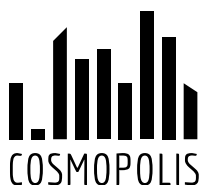
SMRTIACE TAJNOSTI

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Robert Bryndza
SMRTIACE TAJNOSTI

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

SMRTIACE TAJNOSTI

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

SMRTIACE TAJNOSTI

Robert Bryndza

DEADLY SECRETS © Robert Bryndza 2018

First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Cover © Henry Steadman 2018

Gas Mask drawing © Viera Bryndzova

Translation © Jana Kupková 2019

© Grada Publishing, a.s., 2020

Z anglického originálu *Deadly Secrets*, vydaného nakladateľstvom Bookouture v roku 2018, preložila Jana Kupková.

Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Korektúra Matúš Stanislav Babčan

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Prahe v roku 2020 ako svoju 7554. publikáciu

Tlač CPI Moravia Books s. r. o., Pohořelice

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-2073-4

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Pre Rikyho a Lolu.

Človek je najmenej sám sebou, keď hovorí o sebe.

Nasad' mu masku a povie pravdu.

– OSCAR WILDE –

KAPITOLA 1

Bol neskorý Štedrý večer, keď Marissa Lewisová vystúpila v Brockley z vlaku na perón a spolu s opitým davom zamierila k mostíku pre peších. Vzduchom lenivo poletovali snehové vločky, z ľudí sálalo teplo a alkohol a všetci už chceli byť doma a začať oslavovať.

Marissa bola nádherná žena s tmavými modročiernymi vlasmi, očami vo farbe fialiek a postavou presýpacích hodín. Bola hrdá na to, že patrí k tomu typu dievčat, pred ktorým vás bude vaša matka varovať. Vracala sa domov z londýnskeho klubu, kde vystupovala ako tanečníčka burlesky. Na sebe mala dlhý čierny vintage kabát s prepracovaným kožušinovým lemovaním, výrazne svetlý mejkap, umelé mihalnice a karmínový rúž. Keď došla ku schodom na mostík, zhora sa k nej otočili dvaja mladíci a lačne ju pozorovali. Sledovala ich pohľad, takže videla, že sa jej spodná časť kabáta rozopla, a ako stúpala po schodoch, spod kabáta jej vykúkali pančuchy a podväzky, ktoré mala na sebe pri vystúpení. Zastavila sa, aby si zapla veľké mosadzné gombíky. Dav sa valil pomimo nej.

„Dúfam, že to nie je pravá kožušina,“ zašomral za ňou akýsi hlas. Marissa sa obzrela na kostnatú mladú ženu a jej rovnako vyziabnutého priateľa. Obaja boli oblečení v pokrčených zimných kabátoch a žena mala dlhé mastné vlasy.

„Nie, nie je pravá,“ ozvala sa Marissa pevným tónom a osľňujúcim úsmevom maskovala klamstvo.

„Mne však príde ako pravá,“ oponovala mladá žena. Jej priateľ len stál a zísal s pootvorenými ústami na čipky a podväzky, pokým si Marissa kabát nezapla.

„Frank!“ skríkla žena a ťahala ho hore po schodoch.

Kožušina lemujúca Marissin kabát bola pravá. Veľmi výhodne ho kúpila v Soho vo vintage obchode s použitým tovarom. Rovnako ako kozmetický kufrík, ktorý mala zavesený cez plece.

Marissa vystúpila po zvyšných schodoch a vydala sa cez mostík. Pod ním sa v mesačnom svetle leskli koľajnice a strechy domov začínal pokrývať snehový poprašok. Keď došla takmer na koniec, všimla si, že obaja mladíci spomalili a čakajú na začiatku schodiska. Tlkot srdca sa jej zrýchlil.

„Môžem vám pomôcť?“ spýtal sa ten vyšší a ponúkol jej ruku. Bol pekný, mal hrdzavé vlasy a jeho pleť mala zdravú červenú farbu. Na sebe mal trojdielny oblek, dlhý hnedý kabát a nablýskané hnedé kožené topánky. Jeho priateľ nemal takú vysokú postavu, oblečený bol takmer identicky, ale čo sa vzhľadu týka, nebol na tom tak dobre.

„Poradím si,“ odvrkla.

„Šmýka sa,“ trval na svojom a ruku jej zakvačil pod pazuchu. Blokovali polovicu schodiska, ktoré viedlo dolu. Marissa sa na mladíka na chvíľu pozrela a rozhodla sa, že by mohlo byť jednoduchšie pomoc akceptovať.

„Ďakujem,“ povedala a prijala ponúknuté rameno. Mladíkov menší priateľ jej chcel vziať kufrík, ale Marissa pokrútila hlavou a usmiala sa. Schádzali po schodoch a pod nohami im vrždela soľ. Marissa bola uväznená medzi obidvoma mužmi, ktorí páchli potom a cigaretami.

„Ste modelka?“ zaujímal sa vyšší mladík.

„Nie.“

„Čo znamenajú písmená M a L?“ chcel vedieť ten menší a ukázal na vytlačené písmená na kozmetickom kufríku.

„To sú moje iniciály.“

„Áno? A ako sa voláte?“

„Ja som Sid a toto je Paul,“ predstavil ich vyšší mladík. Paul sa zasmial a odhalil veľké žlté zuby. Došli na koniec schodiska, Marissa poďakovala a vyslobodila si pažu. „Nezájdete s nami na pohárik?“

„Ďakujem, ale čakajú ma doma,“ odpovedala Marissa. Mladíci stále blokovali polovicu schodiska a okolo nich prúdil dav ľudí. Chvíľu len stáli, čakali a zvažovali, čo ďalej.

„Ale no tak, sú predsa Vianoce,“ naliehal Sid. Marissa ustúpila, takže chodci mohli prechádzať medzi ňou a dvojicou mladíkov. „Alebo vás môžeme odviezť?“ dodal a snažil sa predrať k nej. Paul ho nasledoval a pritom odstrčil nejakého chlapca z cesty. Pohľad jeho prenikavých očí bol súčasne pichľavý aj rozostrený.

„Naozaj nie, musím domov. Ale ďakujem vám. Veselé Vianoce.“

„Ste si istá?“ naliehal Paul.

„Áno, som. Ďakujem.“

„Môžeme sa s vami odfotiť?“ spýtal sa Sid.

„Prosím?“

„Len spoločné selfičko. Pekné baby sa nám páčia, a až budeme v noci sami v posteli a bude nám zima, budeme sa mať na čo pozerieť.“

Spôsob, akým si Marissu prezerali, v nej vyvolával predstavu hladných vlkov. Postavili sa každý z jednej strany a naklonili sa k nej. Keď Sid zdvihol svoj iPhone a vyfotografoval ich, cítila na zadku ruku. A ešte raz. Mladíkov si začali raziť cestu medzi jej polkami.

„Skvelé,“ hlesla a odtiahla sa. Ukázali jej fotku. Oči mala doširoka otvorené, ale nevyzerala tak vydesene, ako sa v skutočnosti cítila.

„Naozaj ste sexi,“ skonštatoval Sid. „Ste si istá, že vás nepresvedčíme, aby ste si s nami dali pohárik?“

„Máme vodku, Malibu, víno,“ vypočítaval Paul. Marissa sa obzrela na mostík a registrovala, že po ňom ide ešte niekoľko ľudí. Znovu sa pozrela na mladíkov a prinútila sa k úsmevu.

„Je mi ľúto, páni, ale dnes večer nie.“

Zdvihla oči k priemyselnej kamere nad nimi, ktorá bola umiestnená v plastovej kupole. Sledovali jej pohľad. Zdalo sa, že narážku konečne pochopili. Odišli.

„Taká namyslená suka,“ počula, ako vraví Paul. Váhala. Cítila úľavu, keď sledovala, ako došli k autu, stojacemu pri obrubníku. Keď sa za ňou obzreli, odvrátila pohľad. Počula smiech, buchnutie dverí a potom naskočil motor. V okamihu, keď sa ich auto pohlo a opustilo stanicu, Marissa si uvedomila, že zadržovala dych.

Vydýchla a videla, že po schodoch schádza niekoľko posledných cestujúcich. Hore si všimla vysokého atraktívneho muža, ktorý mohol mať okolo päťdesiatky, a jeho veľmi bledú manželku.

„Dofrasa!“ ticho zašomrala. Rýchlo zamierila k radu automatov s cestovnými lístkami a zaujato sledovala jednu z obrazoviek.

„Ja ťa vidím, Marissa!“ ozval sa ženský hlas presýtený alkoholom. „Vidím ťa, ty suka!“ Na schodoch sa rozliehal klapot, ako sa k nej žena ponáhľala.

„Jeanette!“ zakričal muž.

„Daj nám pokoj,“ bliakala žena, ktorá prišla až tesne k Marisse, ale včas sa zarazila, aby sa jej nedotkla. Dlhým prstom mierila asi dva centimetre od jej tváre. „Drž sa od neho ďalej!“

Oči mala červené, tvár brunátnu a oduťú. Šarlátový rúž sa jej rozpil na vráskach okolo úst.

„Jeanette!“ zasyčal jej muž, chytil ju a odtiahol. Hoci boli manželia takmer rovnako starí, mužova tvár s ostro rezanými rysmi pôsobila príťažlivo. To Marisse pripomenulo, že čas vie byť k mužom láskavejší.

„Robím, čo môžem, aby som sa ti vyhla, ale bývame na tej istej ulici. Naše cesty sa občas pravdepodobne skrižia.“ Marissa sa sladko usmiala.

„Si kurva!“

„Bola si v krčme, Jeanette?“

„Hej,“ zavrčala. So *svojím* manželom.“

„Ty vyzeráš triezvo, Don. Myslela by som si, že skôr ty sa budeš potrebovať trochu opiť, aby si sa na ňu mohol pozeráť.“

Jeanette zdvihla ruku, aby Marisse dala facku, ale Don ju zarazil.

„To stačí, Marissa, nemôžeš byť nachvíľu ticho? Vidíš predsa, že na tom nie je najlepšie,“ povedal muž.

„Doriti, netáraj, ako by som tu ani nestála,“ nezreteľne zahundrala Jeanette.

„No tak, pôjdeme,“ vyzval ju manžel. Viedol ju, akoby bola nevládna.

„Kurva jedna pojebaná,“ zašomrala Jeanette.

„Nikdy mi nikto za sex neplatil!“ zakričala Marissa. „Spýtaj sa Dona!“

Otočil sa a jeho pohľad bol plný smútku. Nebola si istá, či ten smútok vyvolala jeho žena alkoholička, alebo bol jednoducho v ňom. Pomohol Jeanette nasadnúť na miesto spolujazdca do auta, ktoré stálo pri obrubníku. Keď odchádzali, Marissa zatvorila oči, aby si vybavila spomienky na tohto muža. Na chvíľe neskoro v noci, keď manželka spala a on zaklopal na dvere. Ako sa zakrádali do jej izby. Ako cítila jeho teplé telo na svojej koži, keď sa milovali...

Keď znovu otvorila oči, bolo zrejmé, že poslední cestujúci už zmizli v priľahlých uliciach a že zostala sama. Husto snežilo a vločky vírili v oblúkoch jasného svetla z lúčov okolo staničnej haly. Marissa vyšla zo stanice a zabočila napravo na Foxberry Road. Za oblokmi domov žiarili vianočné stromčeky a zvuk praskajúceho snehu pod jej nohami pretínal hlboké ticho.

Ulica sa na konci stáčala prudko doprava a prechádzala do Howson Road. Zaváhala. Ulica sa tiahla do tmy. Niekoľko pouličných lúčov ne-svietilo, takže len dve osvetľovali asi päťstometrový úsek, ktorý z oboch strán lemovali radové domy. Pôvodne táto chcela ísť s inými cestujúcimi z vlaku – rovnakú cestu si vždy zvolilo aspoň pár ďalších ľudí, takže sa zdala bezpečnejšia. Lenže Jeanette a tí dvaja hnusáci na stanici jej prekazili plány.

Marissa sa ponáhľala okolo tmavých uličiek a prázdnych neosvetlených oblokov ku každému lúču svetla. Odľahlo jej, keď sa zo tmy vynorila Coniston Road, jasne osvetlená vďaka škole stojacej na jej konci. Zabočila doľava, minula ihrisko a prešla ulicou k bráničke domu, v ktorom bývala. Keď bránu otvorila, pánty zaškrípali. Vo všetkých oblokoch bola tma a malá predzáhradka sa v nej topila. Kľúče mala pripravené. Chystala sa zasunúť kľúč do zámky, keď za sebou začula mäkké žuchnutie.

„Bože! Beaker, vydasil si ma,“ vydýchla, keď uvidela hladké čierne telo kocúra, ktorý sedel na veku smetiaka vedľa brány. Pristúpila k nemu a zdvihla ho. „No tak, je na nás oboch príliš chladno, aby sme sa túlili po vonku.“ Beaker zamrňal a pozrel sa na ňu výraznými zelenými očami. Pritúlila si tvár k jeho teplej srsti. Zdalo sa, že jej kocúr milostivo venuje okamih svojej priazne, a potom sa v jej objatí pomrivil.

„Tak hej, ty jeden lapaj.“ Kocúr zoskočil, vyrazil k živému plotu a zmi-zol v susednej záhrade.

Marissa natiahla ruku, aby zasunula kľúč do zámky, ale za chrptom jej vrzla bránička. Zdúpnela. Ozvalo sa slabé zaškrípanie a potom vrzganie snehu pod nohami. Naľakane sa otočila.

Za ňou stála postava v dlhom čiernom plášti. Tvár mala zakrytú ply-novou maskou, kukla vyrobená z lesklej čiernej kože tesne obopínala lebku. Dva veľké guľaté sklenené priezory pre oči na ňu prázdno zízali. Dýchací prístroj preťahoval tvárovú časť až takmer k hrudníku. Postava mala čierne rukavice a v ľavej ruke zvierala dlhý, tenký nôž.

Marissa už otáčala kľúčom, ale postava k nej rýchlo pristúpila, chytila ju za rameno a chrptom ju hodila na dvere. Objavil sa strieborný záblesk a potom na sklenené priezory masky dopadla sprška krvi.

Kozmetický kufrík padol na zem. Marissa zdvihla ruky ku krku a až potom zacítila príšernú bolesť spôsobenú hlbokou ranou, ktorá jej pre-rezala hrdlo. Snažila sa kričať, ale vydala len klokotavý zvuk a ústa sa jej naplnili krvou. Zdvihla obe ruky, postava sa potkla a napriahla sa. Nôž Marisse prerezal dva prsty, preťal látku kabáta a zabodol sa jej do predlak-tia. Nemohla dýchať, lapala po dychu, jej krv bublala a striekala. Postava ju chytila vzadu za hlavu, ťahala ju po cestičke a potom jej tvárou udrela do tehlového stĺpika pri bránke. Cítila, ako jej tvár exploduje bolesťou, a počula prasknutie kosti.

Marissa dávila a vracala. Nebola schopná vdýchnuť vzduch do prekr-vených pľúc. Akoby sa jej to netýkalo. Sledovala, ako sa ju tá čudná posta-va snaží po zemi dotiahnuť od stĺpika bránky doprostred záhradky. Po-stava sa zatackala a zdalo sa, že spadne, ale nakoniec rovnováhu udržala. Obama rukami sa zaháňala nožom, ktorým Marissu bodala a rezala do

Robert Bryndza

hrdla a krku. Ako krv striekala na snehovú prikrývku a život opúšťal jej telo, stačila si Marissa uvedomiť, že rozoznala tvár za veľkými sklenenými priezormi plynovej masky.

KAPITOLA 2

Budík detektíva šéfinšpektora Eriky Fosterovej zazvonil o siedmej hodine ráno. Zo spleti posteľnej bielizne a prikrývok sa vynorila chudá bledá paža a vypla ho. V spálni vládli tma a chlad. Pouličné osvetlenie presvitalo cez rolety tenké ako papier, ktoré mala v úmysle vymeniť od chvíle, keď sa nasťahovala. Nikdy sa však nedostala k tomu, aby o to požiadala majiteľa bytu. Prevrátila sa na posteli, stiahla prikrývku a zamierila do kúpeľne, kde sa osprchovala a vyčistila si zuby.

Až keď sa obliekla a do vreciek si strčila telefón, peňaženku a policajný odznak, uvedomila si, že je sviatok a že je pozvaná na obed ku komandérovi Paulovi Marshovi.

„A dofrasa,“ povedala a posadila sa na posteli. Prstami si prešla krátke blondáve vlasy. „Dofrasa.“

Väčšina policajných dôstojníkov by to považovala za terno – pozvánka na vianočný obed s nadriadeným a jeho rodinou. Erika však považovala svoj vzťah s Marshom za... *komplikovaný*.

Práve dokončila vyšetrovanie bolestivého prípadu týkajúceho sa mladého páru, ktorý spáchal sériu vrážd. Súčasťou ich zvrátenej hry bol aj únos dvojčiek Paula Marsha, počas ktorého došlo k napadnutiu Marshovej manželky Marcie. To viedlo doslova k „poľovaniu na človeka“. Erika bola zodpovedná za záchranu dievčatiek a chápala, že ju

Marsh s Marciou pozvali, aby sa jej poďakovali, ale ona sama sa chcela posunúť ďalej.

Postavila sa a otvorila šatník, v ktorom videla nie príliš objemné priechinky s oblečením, ktoré bolo zväčša určené do práce. Poprezerala úhľadne zavesené čierne nohavice, svetre a biele blúzky, až nakoniec vylovila modré šaty bez rukávov. Otočila sa k zrkadlu zavesenému nad toaletným stolíkom a vešiak so šatami si pridržala pod bradou. Bosá merala stoosemdesiat centimetrov. Mala výrazné líčne kosti, veľké zelené oči a krátke blond vlasy, práve teraz mokré a trčiace do všetkých strán. „Bože, som len koš a koža,“ poznamenala a pritisla si šaty na telo, ktoré kedysi oplývalo ženskými krivkami. Pozrela sa na fotku manžela Marka, ktorá stála na bielizníku. „Kto už potrebuje nízkočuné výrobky, čo? Byť vdovou robí s pásom úplné zázraky...“ Bezútešnosť jej humoru ju šokovala. „Ospravedlňujem sa,“ dodala.

Mark tiež býval policajným dôstojníkom. Erika, Marsh a Mark spoločne študovali, ale Marka pred vyše dvoma rokmi zabil počas drogovej razie. Fotografiu spravili v obývačke domu, v ktorom žili spoločne pätnásť rokov v Manchestri. Prvé slnečné lúče sa drali cez oblok a dopadali na jeho krátko zastrihnuté tmavé vlasy, ktoré mu okolo hlavy vytvárali zlatú svätožiaru. Mal príťažlivú tvár a jeho úsmev bol hrejivý a nákazlivý.

„Neviem, čo by som mala Marshovi a Marcie povedať... Jednoducho by som chcela obrátiť list a bez nejakých ďalších rečí ísť ďalej.“

Mark sa na ňu usmieval.

„No hej, zbytočný cirkus, však? Je dosť neskoro na vymýšľanie nejakých výhovoriek?“

Áno, zdalo sa, že jeho úsmev vraví... *No tak, Erika, buď dobré dievča.*

„Máš pravdu, nemôžem to zrušiť... šťastné Vianoce.“ Položila si prst na pery a potom ho pritisla na sklo.

Erika zamierila do malej kuchyne, ktorá zároveň slúžila ako obývačka. Miestnosť bola skromne zariadená nevelkou pohovkou, televízorom a poloprázdnu knižnicou. Na mikrovlnnej rúre stál maličký vianočný stromček z umelej hmoty. Predtým stával celé roky na televízore, ale od nástupu plochých obrazoviek bola mikrovlnka jediným miestom, kam ho mohla umiestniť bez toho, že by pôsobil smiešne. Zapla kávovar a rozhrnula závesy. Na parkovisku a ulici za ním ležala výdatná snehová pokrývka, ktorá sa v pouličnom osvetlení oranžovo leskla. Erika nevidela žiadne autá ani ľudí a cítila sa, akoby bola jediným človekom na svete. Závan vetra zmietol zo zeme snehový poprašok a niesol ho k naviatemu záveju pri múre parkoviska.

Keď si nalievala kávu, začala zvoniť pevná linka. Ponáhľala sa do predsiene, aby telefón zdvihla, a pritom dúfala, že sa stane zázrak a že sa obed ruší. Volal Markov otec Edward.

„Zobudil som ťa, zlatko?“ spýtal sa s hrejivým yorkshirským akcentom.

„Nie, už som hore. Veselé Vianoce.“

„Aj tebe veselé Vianoce. Je v Londýne zima?“

„Sneží,“ odpovedala Erika. „Snehu napadalo asi po členky, čo stačí na to, aby sa o tom písalo vo všetkých novinách.“

„Tu napadlo vyše metra. A v Beverly hádam ešte viac.“ Edwardov hlas znel krehko a napäto.

„Máš doma teplo?“

„Áno, zlatko, zakúril som si v krbe. A pretože sa cítim trochu márnostatne, budem si kúriť celý deň... Škoda, že sa nevidíme.“

Erika pocítila osteň viny.

„Prídem na Nový rok. Nechala som si dovolenku.“

„Dnes pracuješ?“

„Nie, dnes nie. Paul Marsh a jeho rodina ma pozvali k nim domov na obed... Po tom všetkom, čo sa im stalo, som mala pocit, že nemôžem odmietnuť.“

„O kom to hovoríš, zlatko?“

„O Paulovi. Paulovi Marshovi...“

Rozhostilo sa ticho.

„Áno, samozrejme, mladý Paul. Mal šťastie a podarilo sa mu predať ten jeho Ford Cortina?“

„Prosím?“

„Pochybujem, že zaň niečo dostane. Taká kopa hrdzavého plechu, že môžeš karosériu prstom prepichnúť.“

„O čom to hovoríš, Edward?“ spýtala sa Erika. Marsh síce vlastnil červeného Forda Cortinu, ale to bolo už dávno, na začiatku deväťdesiatych rokov.

„No jasne... Táram somariny... Nevyspal som sa dosť dobre. Ako sa im darí po tom všetkom, čo sa stalo?“

Erika nevedela, čo povedať. Medzi prstami krútila telefónnu šnúru. Edwardovi ťahalo na osemdesiat, ale vždy bol veľmi bystrý a páliło mu to.

„Ešte je dosť skoro. Nevidela som ich odvtedy, čo...“

V dialke počula piskot kanvice.

„Pozdrav ich odo mňa, dobre?“

„Samozrejme.“

„Tak ja budem končiť, zlatko. Potrebujem svoju rannú šálku kávy, aby som sa zobudil. Potom si rozbalím darčeky. Opatruj sa a veselé Vianoce.“

„Vieš isto, že je všetko v poriadku, Edward?“ začala, ale už zavesil.